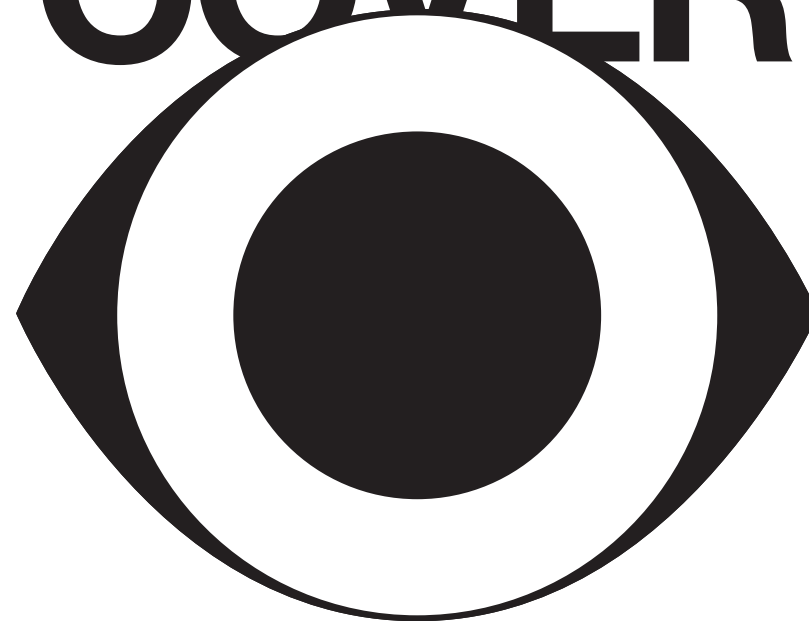

UNDER COVER

Disclaimer

Alle verhalen in dit boek zijn waargebeurd.

Sommige namen en plaatsen zijn gewijzigd om veiligheids- en privacyredenen. Enkele verhalen zijn afgeboord met één lijntje fictie om bepaalde bijzondere opsporingsmethoden niet prijs te geven.

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

Bekentenissen van
een man in de schaduw

8	Proloog
12	Kunstenaar of flik?
18	Victor Thiefs, freelancefotograaf
24	De flik die clochard werd
44	Vieze zeepjes en opgepepte bananen
54	De beesten van het arrestatieteam
60	Snowboarden in 's lands belang
70	De naam is Laukes, Jack Laukes
76	Een homoseksueel tussendoortje
82	De koffer die niet sluiten wil
88	Ijsblokjes verkopen aan een Eskimo
96	Antiekrovers en diamantdieven
104	Een veilige haven voor onzure figuren
114	De criminele Kempen
120	And the Oscar goes to...
132	De spannende balans tussen werk en privé
140	100 percent Colombian disco shit
152	Happy Halloween
158	De vliegende stofzuiger
168	De ideale misdaad bestaat niet
172	De golfende bodybuilder
180	De opmars van de Woestijnprins
188	Een onvermijdelijk afscheid
194	Never Say Never Again
198	Epiloog
202	Nawoord

PROLOOG

Op een donkere herfstavond zat ik in mijn BMW 5-serie te wachten tot een ongeleid projectiel in mijn auto zou stappen. Ik stond geparkeerd in een slecht verlichte, doodlopende straat vlak bij het postgebouw van Mariakerke, bij Gent.

Naast mij in de wagen zat een crimineel met een wisselvallige carrière – hij was slechts een kleine scampi in het milieu. Niet wetende dat ik een undercoveragent was, had hij me een voorstel gedaan: hij had een kameraad met wie we zaken konden doen.

Die kameraad was van plan om een grote cannabisplantage op te zetten. Dat was de target op wie we zaten te wachten. Het was een zware jongen uit het portiersmilieu die erom bekend stond dat hij het geweld niet schuwde. Mogelijk was hij ook vuurwapengevaarlijk.

Voor mijn eigen veiligheid mocht ik me absoluut niet verplaatsen. Drie meter achter mij, aan de overkant van de straat, stond een camionette geparkeerd met daarin zes mannen van het arrestatieteam. Van daaruit hadden ze een goed zicht op mijn auto, zonder dat ze zelf gespot konden worden.

Mijn hele BMW 5-serie stak bomvol afluisterapparatuur, zodat het arrestatieteam live kon meeluisteren. Er zat meer afluisterapparatuur in mijn auto dan in de gemiddelde ambassade in Rusland.

Maar ik mocht dus niet wegrijden, want het arrestatieteam moest meteen kunnen ingrijpen bij problemen. Als dat busje ons zou volgen, zou dat ook meteen opvallen.

Opeens zag ik in mijn achteruitkijkspiegel iemand uit het struikgewas kruipen. Hij was helemaal in het zwart gekleed: zwarte schoenen, zwarte broek, zwarte rolkraag en zwarte handschoenen. Alleen zijn hoofd zag ik niet.

Hij tikte op het raampje van mijn achterportier. Ik ontgrendelde de wagen en hij stapte in. Ik draaide me om en zag geen gezicht, maar een bivakmuts. Ook zijn mond was bedekt. Twee bruine ogen keken me indringend aan.

KUNSTENAAR OF FLIK?

Kunstenaar of flik?

Het werk van undercoveragenten heeft mij altijd gefascineerd.

Mijn vader werkte bij de gerechtelijke politie en regelmatig kwamen er bij ons collega's van hem over de vloer. Dat waren zijn vrienden. Zijn vaste collega's speelden zelfs Sinterklaas en Zwarte Piet.

Op een dag — ik was toen een jaar of acht — wandelden mijn pa en ik op de Luchtbal in Antwerpen. Opeens trok hij aan mijn hand en staken we de straat over. Ik vond dat raar.

Toen ik naar de overkant van de straat keek, zag ik Bert, een van de collega's van mijn pa. Hij was verkleed als punker.

'Bert is aan het werken,' zei mijn pa. 'Hij is undercoveragent.' We waren de straat overgestoken omdat ik anders wellicht hallo had gezegd tegen Bert.

Wow! Ik vond dat echt tof.

Terwijl ik opgroeide, bleef de fascinatie bestaan. Toch schreef ik me na het middelbaar in voor een opleiding die niets maar dan ook niets te maken had met ordehandhaving, criminaliteit of justitie. Aan de kunsthogeschool Sint-Lucas Antwerpen ging ik toegepaste grafiek en illustratie studeren.

Ik koesterde nog altijd de droom om ooit undercoveragent te worden, alleen zag je daar nooit een vacature voor verschijnen. Af en toe werd er wel een positie open verklaard, maar dan moest je al bij de politie zitten om dat te weten.

Na een paar maanden aan de kunsthogeschool wist ik maar één ding: het zou niets worden met die toegepaste grafiek en illustratie. Ik had geen zin in de huistaken, ik ging liever elke dag voetballen. Een van de opdrachten was bijvoorbeeld om een kof-fiekoek te tekenen: ik had wel beter dingen te doen.

Het toeval wil dat ik in dat jaar wel een vakantiejob deed bij de politie: poetshulp op de politieschool. Terwijl ik de gang dweilde, zag ik een folder over de rekrutering van nieuwe agenten. Dat prikkelde mij. Ik deed mee aan de testen en ik mocht beginnen aan de politieschool. Die opleiding zou een jaar duren.

Zo belandde ik in 1995 bij de gemeentepolitie van de zone Antwerpen — er was toen nog geen sprake van de eengemaakte politie.

De politieschool bevond zich aan de Noorderlaan, ten noorden van de Luchtbal. Slechts voor één vak had ik een buis: *gevallen-leer*. Dat was een rollenspel waarbij je zogezegd op café problemen moest oplossen. Maar het grootste probleem was dat de lesgevers hun rol onrealistisch speelden. Dat was héél slecht toneel, zeer kunstmatig.

Dat kon beter, vond ik. Ik zou mijn rol invullen zoals het er echt aan toeging.

Het resultaat was dat ik een herexamen had voor dat vak. Ik heb toen de knop omgedraaid en de rol gespeeld die ze verwachtten, niet de rol die realistisch was.

Voor sport had ik heel goede resultaten en ook voor de andere vakken wist ik de klepel hangen. Maar het meest van al was ik geïnteresseerd in de drugswetgeving. De gemeente- en provincie-regels boeiden me veel minder — ik zou die later toch niet nodig hebben, redeneerde ik. De drugswetgeving fascineerde me omdat dat onderwerp leefde in de maatschappij. Niet alleen evolueerde de publieke opinie over drugsgebruik, er kwamen ook voortdurend nieuwe producten op de markt. Dat hing ook samen met drugskartels en de internationale trafiek van verboden middelen. Dat leek mij een uitdagende wereld om me in te verdiepen.

Al een heel klein beetje undercover

Tijdens mijn eerste jaren als Antwerps politieman werkte ik nog in uniform, daarna was het meestal in burger. Ik kreeg onder andere opdrachten in het Schipperskwartier en aan het Falconplein. In het Schipperskwartier focusten we op mensenhandel, aan het Falconplein op de verkoop van namaakgoederen. Daar maakte ik alles mee, van schietpartijen tot moorden.

Het klinkt misschien wat raar, maar voor mij was dat een heel toffe leerschool. Dat ging veel verder dan het contact met de gewone Antwerpse burger dat je als politieman hebt. Ik leerde criminel beter kennen, hoe ze dachten en hoe ze handelden.

Sommige pooiers vertrouwden me, méér dan dat ze agenten in uniform vertrouwden. Ze vertelden me bijvoorbeeld hoe en waar ze meisjes rekruteerden. Er was er zelfs een die me wist te zeggen dat hij zich verstopte in de kast wanneer een prostituee haar klant afwerkte: hij vond het geil om door de kier mee te kijken. Ook prostituees vertrouwden me en deelden informatie die ze anders niet zouden melden. Telkens stelde ik een verslag op met de informatie die ik had verkregen.

Ik kreeg ook de opdracht om de drugsproblematiek op de dansvloer aan te pakken. Dat betekende dat ik gekleed moest gaan als discotheekbezoeker om dealers te zoeken. Dan mochten een collega en ik gaan dansen op kosten van de belastingbetaler.

Op zulke avonden droeg ik sneakers van Nike, een hippe zonnebril en een leren jasje, maar op zich volstond dat niet als vermomming. Het is je houding die het hem doet. Veel politiemannen blijven zelfs in een vrijetijdsoutfit keihard uitstralen dat ze flik zijn.

Ik had daar blijkbaar geen last van. Het gekke was zelfs: bij het minste gesprek vroegen mensen mij of ik toevallig ‘bollen’ bij had. Xtc dus. Om de een of andere reden zagen ze een dealer in mij.

VIEZE ZEEPJES EN OPGEPEPTE BANANEN

Vieze zeepjes en opgepepte bananen

Geperste hasj is een donkerbruine substantie die eruitziet als een vuil zeepblok. Zo'n blok heeft de grootte van een telefoon, maar dan dikker. Er is een stempel in gedrukt die de kwaliteit aangeeft.

De bedoeling was dat een Nederlander ons stalen van die zeepjes ging bezorgen. De kerel was een kennis van de gevreesde topgangster Willem Holleeder, die ook bekendstaat als De Neus wegens de niet-geringe omvang van zijn reukorgaan.

We waren in contact gekomen met die Nederlandse leverancier via iemand die we de Kloef noemden, een man uit het West-Vlaamse Pittem. Kloef had allerlei louche contacten en bezorgde die aan ons zonder dat we zelf moesten gaan vissen. Als organisator bracht hij iedereen samen en in ruil vroeg hij slechts een paar procenten.

Officieel baatte Kloef een hoerenkot uit. Daarin stond een danspaal, maar die was veel te dik – het was meer een pilaar van een antieke tempel.

‘Haal die paal weg en zet een smallere,’ raadde ik hem aan. ‘Dat ding is alleen goed voor dikke vrouwen.’

Na die goede raad hebben we hem een hele tijd niet meer gezien. Bij de volgende afspraak had hij een wonde naast zijn linkeroog. Blijkbaar had hij geprobeerd om die danspaal met een cirkelzaag te verwijderen. De hete schijf was losgekomen en in zijn gezicht gevlogen.

Voor de contacten met Kloef werkte ik vooral samen met Pol Camion, een agent die echt uitademde dat hij vrachtwagenchauffeur was. Hij sliep in zijn camion en at er zijn maaltijden. Om te douchen reed hij naar een tankstation, terwijl wij in hotels verbleven. Hij maakte niet eens een punt van die gewoontes, dat was gewoon zijn leven. Niemand vond het raar dat er kwakken mayonaise op zijn T-shirt zaten en dat hij rondliep op slippers.

Tijdens meetings met het undercoverteam hield hij zich niet in om het te zeggen als hij niet akkoord ging met wat de baas zei. Dan vroeg hij doodleuk: ‘Welke zever verkoopt gij nu?’

Ooit had Pol eens een hele bikerbende uit Amsterdam beleidigd. 'Ah, de janetten op camino's,' zei hij aan de telefoon tegen hun leider. 'Kom jullie gerief maar ophalen.'

'Wat zeg jij?' vroeg de leider verbouwereerd. 'Ik begrijp je niet.'

'Mietjes op snorfietzen,' verduidelijkte Pol.

'Wat?!' blafte de leider. 'We komen eraan!'

Die bikers kwamen met zeven man naar hem gereden. Maar nog voor ze iets konden doen, werden ze allemaal gearresteerd.

Zo iemand was Pol Camion. Ik werkte heel graag met hem samen. Heel toffe gast. We konden elkaars humor erg waarderen.

In het dossier van de zeepjes deed ik ook een infiltratie met mijn collega Raffie. Als mijn zogezegde baas had hij zich de attitude van een heel zwaar figuur aangemeten. Hij droeg een leren jas en leren handschoenen. Hij was precies Marlon Brando — en net als Brando in *The Godfather* had hij watten onder zijn wangen gestoken. Tegen enkele Nederlanders die in xtc en zeepjes deden, legde hij uit: *'My name is Raffie and this is Jack. He looks young, but he will take care of all the business.'*

Raffie ging er zwaar over tijdens die uitleg. Hij stak een kwartier lang een heel verhaal af, alles in het Engels en zonder enige onderbreking. *'Before we can do business, I need to see you in person, I need to feel you and to know if I can trust you,'* legde hij uit. *'I need to touch you to feel the warmth of your personalities.'* Op dat moment legde hij ook zijn hand op de arm van een van de Nederlanders. *'And if it's warm enough for me, we can do business.'*

Die Nederlanders waren allemaal heel stil en gaven de indruk dat ze geïmponeerd waren door Raffies aanwezigheid. Maar na een kwartier zei een van hen wel: 'Kan er iemand vertalen, want ik spreek geen jota Engels.'

Waarop ik in mijn vrolijkste Antwerps zei: 'Ik ben Jack en 't is met mij te doen.'

Raffie zelf moest zijn lach keihard inhouden.

Er moet altijd een percentage eigenheid zitten in de rol die je speelt of je valt door de mand. Je kunt niet iemand zijn die je niet bent. Als je kwaad wordt, zul je sowieso je accent tonen. Ik kán een Nederlander spelen, maar als ik kwaad word, zal ik wel vloeken op z'n Antwerps: *'Wa veur nen diekke fokking ezel zijde gaai?!'*

Sommige undercoveragenten meten zich een trekkend been aan. Dat is een heel slecht idee. Want zodra je moet gaan lopen, vergeet je te manken en dat valt op.

Ja, je kúnt de ijzige gangster uithangen. Maar als dat niet nodig is, waarom maak je het dan niet aangenaam en gemakkelijk?

Via Kloef waren Pol Camion en ik in contact gekomen met toffe vrienden van hem: een groep Antilliaanse criminelen. In een wegrestaurant in Drongen zaten we met hen samen om zaken te bespreken. We voelden dat er spanning heerste. Zouden die gasten ineens opstaan en op ons beginnen te schieten?

Eén kerel bleef mij de hele tijd *eyeballen*. Hij leek heel erg op de Amerikaanse acteur Cuba Gooding Jr. In de film *Jerry McGuire* zegt Tom Cruise op een bepaald moment tegen Cuba: *'Show me the money!'*

Ik zei dat dus ook tegen die Antilliaan: *'Hey, show me the money!'*

Alle anderen lachten. 'Zie je wel dat je op Cuba Gooding Jr lijkt!' riep er één.

Vanaf dan was de sfeer oké. Iedereen lacht graag eens.

Ook in het echte leven houd ik van een grapje, dus waarom zou ik daar tijdens een undercoveroperatie mee ophouden? Pol Camion was van hetzelfde gedacht.

Tijdens onze contacten met Kloef amuseerden we ons kostelijk door hem te plagen. Kloef droeg altijd een hoofddekseel en we maakten er een sport van om zijn pet van zijn hoofd te slaan. Dat had ook een reden: zo kon het observatieteam duidelijke foto's nemen van hem. 'Doe die belachelijke klak af,' zeiden we hem voortdurend.

toch heel goed namaken,' zei hij toen hij vol bewondering het blok Sunlight bestudeerde.

Ze waren er alle drie mee weg. En toen hebben we hen de echte zeepjes gegeven. 'O ja, ik dacht het al,' zei de BTS-officier toen hij besepte dat hij was gefopt.

Op de dag dat de zeepjes zouden worden geleverd, zaten Pol en ik met Kloef te wachten op het terras van de Quick bij de Antwerpse Metropolis.

Het wachten duurde almaar langer en langer. Pol en ik werden chagrijnig en Kloef belde meermaals naar Fouad. Ook die begreep niet wat er aan de hand was, want hij had nooit eerder problemen gehad met de bewuste chauffeur.

Natuurlijk wisten wij wat er aan de hand was: de verkeerspolitie zou de camionette met zeepjes geheel toevallig aan de kant zetten en de drugs ontdekken.

Terwijl wij ons almaar bozer voordeden, probeerde Kloef ons al warm te maken voor een nieuwe deal, dit keer met cocaïne en in samenwerking met een Colombiaanse bende.

Op het terras van de Quick waren we omringd door de grote, gespierde mannen van ons arrestatieteam. Kloef had hen ook gespot. 'Precies alsof er hier een basketbaltoernooi is,' observeerde hij.

'Het lijkt mij eerder een bijeenkomst van ballerina's,' zei ik, luid genoeg opdat de meesten mij konden horen. Ze mochten toch niet reageren.

Doordat de camionette met zeepjes ter hoogte van Breda tegengehouden was, duurde het wachten verschrikkelijk lang. Zo lang zelfs dat het ene arrestatieteam het andere kwam afwisselen — geleidelijk, want de wissel van de wacht mocht niet opvallen.

'Kijk, er moet hier toch echt een basketbaltoernooi zijn,' zei de crimineel die mij er onlangs nog voor had gewaarschuwd dat er undercoveragenten rondliepen.

De zeepjes arriveerden uiteindelijk niet en misnoegd namen Pol en ik afscheid van Kloef. We gaven hem wel een waarschuwing:

'Als ge voor negen uur vanavond niets meer laat weten, doen we geen zaken meer met u.'

's Avonds belde hij: de koerier was inderdaad opgepakt. Ik werd heel kwaad: 'Ge brengt ons in gevaar, maat!'

Fouad zelf werd met rust gelaten en dacht dat hij vrij spel had. Maar dat zou snel keren.

69 kilogram cocaïne

Dat we geen zaken meer zouden doen met Kloef was een leugen: we waren erg geïnteresseerd in de piste van een cokedeal. Alleen is het beter om je niet te gretig te tonen. Sowieso deden Kloef en Fouad hun best om ons te overtuigen, want na het fiasco van de zeepjes hadden ze iets goed te maken. En zo begon ik aan mijn allereerste actie met grote spelers en grote hoeveelheden cocaïne. Er kwamen inderdaad Colombianen aan te pas.

De bedoeling was om 69 kilogram cocaïne uit de haven van Antwerpen te halen. Pol Camion en ik reden naar een loods die de targets hadden gehuurd. In Pols vrachtwagen zat een tracker, zodat het observatieteam ons kon volgen. In de loods zelf was het tactisch team al op voorhand binnengedrongen om er camera's te hangen. Het arrestatieteam zou er de leiders van de bende inrekenen.

Terwijl we onderweg waren naar de loods vroeg Pol plots: 'Hebt gij al gegeten?'

'Neen, nog niet.'

Hij stopte zijn camion, want hij had een frituur gezien. 'Kom, uitstappen,' zei hij. Bij de kerk van een klein boerendorp had hij zijn tientonner gewoon op het trottoir geparkeerd.

Terwijl we binnen stonden aan te schuiven, kreeg Pol telefoon van onze coco: 'We zien dat de camion stilstaat, wat is er gebeurd? Tegengehouden?'

'Neen, we gaan een frietje steken.'

DE NAAM IS LAUKES, JACK LAUKES

De naam is Laukes, Jack Laukes

Als undercoveragent had ik verschillende valse identiteiten, maar Jack Laukes was degene die ik het vaakst gebruikte. De meeste criminele contacten kenden me als Jack. Als ik ergens een andere voornaam gebruikte, was Jack mijn tweede naam, zodat het niet raar was wanneer iemand me toch aansprak als Jack.

Ik had die naam zelf gekozen, omdat ik die mooi vond. Het was een voordeel van het beroep dat je je eigen naam mocht kiezen.

Ik had ook verschillende rijbewijzen en reispassen met valse namen op. Als de flikken me ooit hadden tegengehouden omdat ik dronken achter het stuur zat, kon ik kiezen welk rijbewijs ik zou tonen. En als ze één rijbewijs hadden ingetrokken, had ik er genoeg andere om mee rond te rijden. Allemaal echte rijbewijzen met mijn foto, maar onder een valse naam. Een flik zou nooit kunnen zeggen dat ik dat niet was.

Het was niet zo dat ik voor elke operatie een nieuwe identiteit kreeg, want dan zou *legend building* geen nut hebben. Alles liep ook voortdurend door elkaar: het was niet zo dat de verschillende operaties elkaar netjes opvolgden. Terwijl ik in de ene zaak nog contact moest leggen met de targets, sloot ik de volgende dag in een andere zaak al volop deals met criminelen.

Drie jaar lang deed ik aan beeldvorming in de Antwerpse Kempen. Dat betekende dat ik namen, telefoonnummers, adressen en alle mogelijke relevante informatie moest bemachtigen om een heel crimineel netwerk in kaart te brengen. In diezelfde periode trok ik ook regelmatig naar Londen. Als ik zei dat ik in Zwitserland ging skiën, dan klopte dat, maar ook dat was een infiltratie. In mijn kop had ik verschillende schema's lopen, zodat mijn verhaal overal bleef kloppen.

In sommige operaties verdween ik heel plots uit beeld. Bijvoorbeeld doordat mijn deel van het werk was gedaan: ik had genoeg informatie verzameld en het netwerk in kaart gebracht. Soms stapte ik uit een operatie omdat de targets te dicht kwamen bij mijn echte leven.

Op het einde van mijn opdracht in de Kempen vertrok ik met de noorderzon, maar gedurende die tijd had ik wel een prachtig duplexappartement gehad dat propvol domotica zat. Ik had er indrukwekkende meubels en een fantastische keuken.

Op datzelfde moment had ik ook een appartement in Brussel en één in Londen. Allemaal onder het mom van kunsthandelaar. Mijn Brusselse loft was een grote, open ruimte vol kunst en dure dingen. Er stond een replica van een Cessna-vliegtuig en ik had een enorme salontafel met vliegtuigwielen eronder. Er was een U-vormige zitbank en een stoel van Le Corbusier. Mijn boekenkast was vijf meter lang en vier meter hoog. De schappen stonden vol lectuur over de Kaaimaneilanden, Wall Street en kunst. Ik had er ook mijn catalogussen van veilinghuizen Sotheby's en Christie's in gezet.

Die plek paste volledig in mijn verhaal. Het enige wat ik toevoegde was een retro sjeckenbak. Ik had er ook een werk van Andy Warhol opgehangen dat ik zelf op de kop had getikt op een veiling in Antwerpen. In de keuken stonden er altijd 22 flessen champagne klaar, om iedere bezoeker duidelijk te maken dat Jack een echte player was.

Mijn appartement in Londen was iets minder spectaculair, want die stad is nu eenmaal veel duurder. Maar toch: hoeveel Belgen kunnen zeggen dat ze in Londen een appartement hadden op wandelafstand van de Theems?

Ik leefde effectief in mijn appartementen, ik bleef er overnachten. Maar doordat ik drie appartementen had en ook nog mijn familie wou zien, moest ik wel de hele tijd switchen tussen mijn woonplaatsen.

Ik probeerde altijd om gedurende drie dagen op een van mijn appartementen te verblijven en dan twee dagen in mijn eigen kot, waarna ik weer drie nachten op locatie overnachtte. Om te vermijden dat er in de ijskast van een van mijn appartementen dingen zouden beschimmelen, haalde ik alleen ontbijtgranen en drank in huis. Soms gebeurde het weleens dat mijn melk veranderde in

yoghurt. 's Avonds ging ik uiteraard uit eten, want zelf een beetje staan koken paste niet in mijn verhaal.

The Orgy of the Rich

Van 2008 tot het einde van mijn dienst in 2016 was Londen mijn uitvalsbasis in het Verenigd Koninkrijk. In het begin verbleef ik in de betere hotels, daarna had ik er mijn appartement en na drie jaar zat ik weer op hotel.

Ik heb veel plezier gemaakt in Londen, maar dat was ook werken. *Legend building* is een uitdaging in zo'n wereldstad. Daarom bezocht ik altijd dezelfde plaatsen. Ik had mijn vaste hotel, mijn vaste restaurant in Notting Hill en mijn vaste bars en clubs. Dat was een kwestie van herhalen, herhalen, herhalen, tot ik werd beschouwd als een vaste klant en niet langer als toerist. Ze moesten mij daar kennen bij mijn voornaam. Als ik dan eens een target meenam, zag die meteen dat ik daar kind aan huis was. Dat betekende wel: lange dagen en korte nachten.

Haast iedere maand ging ik naar Londen. Af en toe bezocht ik de veilingen van Sotheby's en Christie's, gewoon om er gezien en herkend te worden. Stel dat ik daar eens met een target naartoe ging en de mensen aan de ingang begroetten me allerhartelijkst, dan zou de target heel erg onder de indruk zijn.

In februari 2011 nam ik mijn coco mee naar Sotheby's voor een veiling van een werk van Andy Warhol. Ik had me laten registreren, zodat ik mee kon bieden. Ik kreeg een padel: een plankje met een nummer erop dat je omhoog kunt steken.

De vraagprijs voor het schilderij bedroeg een miljoen pond. Enkele zeventigplussers met *poppemiekes* van in de twintig staken hun padel op.

Ook ik stak de mijne omhoog.

Mijn coco staarde mij met open mond aan. 'Jack, wat doet jij nu?'

Ik grijnsde en haalde mijn schouders op. En zoals ik had verwacht, kwam er vrij snel een hoger bod.

Mijn coco zuchtte. 'Hoe had ik dat moeten uitleggen?'

Voor mij was dat plezant. Ik amuseerde me daar en die kunst interesseerde me ook echt. Ik heb daar eens een Rembrandt vastgehad die tien miljoen pond waard was. En die veilingen pasten volledig in mijn verhaal. Coke was Jacks specialiteit, maar als kunstkenner hield hij zich ook bezig met kunstdiefstal.

Heel grappig was dat er tijdens de veiling van de Andy Warhol opeens een bende anarchisten de veilingzaal binnenviel. Ze ontolden een metersgroot spandoek waarop stond: '*Orgy of the Rich*'.

Dat wás ook gewoon een orgie van veel te rijke mensen. De beelden van die actie staan trouwens nog altijd op YouTube.

De noodzaak van luxewagens

Een kunsthandelaar die ook investeert in cocaïnehandel rijdt niet rond in gezinswagens.

En iemand die verboden middelen verhandelt, is ook niet geneigd om zich veel aan te trekken van snelheidsbeperkingen.

Dus ja, ik beken: ik heb een paar auto's kapot gereden door overdreven snelheid. De snelste uitvoering van de Audi TT reed op den duur alleen nog maar achteruit.

Nu, ik was niet onder de indruk van zo'n Audi: mijn persoonlijke voertuig was meestal toch een klasse hoger. Ik heb rondgereden in de meeste luxueuze Mercedessen en één keer bestuurde ik zelfs een Astin Martin, al was die wel van een Engelse collega. Het interieur van een BMW 5-serie, een Porsche Cayenne of Range Rover Sport was mij niet vreemd.

Je past je auto natuurlijk aan aan je profiel: je gaat geen vijfhonderd gram marihuana halen met een Ferrari. Maar bij de echte players moet je wel verschijnen met een Porsche of de duurste Mercedes als je serieus wilt worden genomen.

Niet alleen haalden die luxewagens hoge snelheden, we leerden die snelle wagens ook in bedwang te houden. Alle undercoveragenten kregen op racecircuits speciale rijlessen van rally-instructeurs. Slippen, driften en obstakels ontwijken: het zat allemaal in het pakket.

Ooit reed ik met 220 per uur over de E19. Dat was niet om indruk te maken. Ik had gewoon een contact met een target en moest nog naar een andere belangrijke afspraak.

'Geen probleem,' zei de target: hij had een verklikker in zijn auto om flikken te lokaliseren. Hij ging voorrijden en ik moest volgen. Zo begeleidde hij me tot aan de volgende afrit, waar ik van de autosnelweg moest. Het was een zondagnamiddag en gelukkig was er geen kat op de baan.

Ik heb dat eerlijk in mijn verslag vermeld en kreeg naderhand onder mijn vijs van de baas. Die liet duidelijk blijken dat zoiets niet kon. Hij had gelijk: ook al was ik driedubbel voorzichtig, het bleef levensgevaarlijk. En die target had helemaal geen opleiding gekregen, die duwde gewoon heel hard op zijn gaspedaal.

AND THE OSCAR GOES TO

■ ■ ■

And the Oscar goes to...

Een van de Nederlandse criminelen van de Antwerpse Kempen hield zich bezig met de import van cocaïne vanuit Guadeloupe — het was eigenlijk een ander Caraïbisch eiland, maar Guadeloupe is ook mooi.

Die man gebruikte alle truken van de foor om onder de radar te blijven. Officieel had hij geen bezittingen, want hij had zich onvermogen laten verklaren. Het was een heel paranoïde mens die nooit buitenkwam. Hij vond het ook niet leuk dat zijn zoon, Andy dus, omging met mensen die hij niet kende.

Ik had zijn zoon leren kennen op café.

Andy nodigde mij uit om eens naar Guadeloupe te gaan. Andy vond mij een interessant figuur. Volgens mijn verhaal deed ik in Amerika archeologische opgravingen, maar liet ik meer overvliegen dan historische artefacten.

Ik ging niet in op Andy's voorstel, maar nadat hij me een tweede keer had uitgenodigd naar de Caraïben, konden we dat niet meer uit de weg gaan. Mijn opdracht luidde wel degelijk om zaken te doen met de vader. Die vader had in Guadeloupe een villa aan de kust en die villa moest ik kunnen bezoeken.

Voor die operatie werkte ik samen met mijn Engelse collega Joey. Joey zat mee in mijn legende en Andy had hem ook al ontmoet in Londen. Ik had Andy eens meegevraagd naar Londen om hem te tonen dat ik daar daadwerkelijk een leven had en dat Jack dus echt bestond.

Eerst moesten Joey en ik naar Venezuela voor een andere operatie en daarna zouden we doorreizen naar Guadeloupe.

In Venezuela moesten we een telefoonnummer zien te achterhalen voor een Amerikaanse organisatie. Het onderzoek ging over *money drops* en heroïnehandel — zware criminaliteit dus. Het paste in ons plaatje dat wij in Venezuela zaten, dus deden Joey en ik dat.

Samen bezochten we een toeristische trekpleister in de bergen. Er was daar een mooi uitzicht op het gebergte en er waren enkele tenten waar je lekker kon eten. Maar hoewel het in het dal tropisch

Ik keek geambeteerd en zei Joey dat ik hem even apart moest spreken. Die zag lijkbleek en werd kwaad.

We stapten naar een kamer met een glazen deur en sloten die achter ons. Andy en zijn maat zagen ons, maar konden ons niet horen.

Normaal zouden we nu een verhaal spelen waarbij ik zei: *'Man, Pablo can't deliver, we are fucked!'*

Waarop Joey zou antwoorden: *'What about our customers in London? We are gonna lose them!'*

Maar wij deden het net iets anders, wetende dat Andy en zijn vriend wel onze lichaamstaal konden zien, maar ons niet konden verstaan.

'Brother, this is your Oscar moment,' zei ik. *'Who are you gonna thank when you win the Award, man?'*

Joey keek verbouwereerd. We zwaaiden allebei met onze armen — voor de twee Nederlanders zag het eruit alsof we wanhoopten.

'I wanna thank my Mom,' huilde Joey. *'I wanna thank the Academy and the little people, but most of all I want to thank God!'*

'Who's gonna play you in the movie?'

Joey haalde zijn handen door zijn haar en schudde het hoofd. *'Jackie Chan? And who's gonna play you?'*

'Denzel Washington? Samuel L. Jackson?' antwoordde ik.

'But you're not even black!'

Ik nam hem bij zijn schouders en keek hem verbijsterd in zijn ogen: *'Who told you?'*

Terwijl wij die nepconversatie afstaken, dachten de Nederlandse criminelen dat we diep in de shit zaten.

Joey en ik gingen terug aan de tafel zitten. Andy polste wat er mis was. We vertelden hem dat onze zakenpartner zijn beloften niet kon nakomen — zonder dat we ooit het woord coke lieten vallen.

Doordat we instructies hadden gekregen om meteen terug te keren naar het hotel, konden we niet meer gaan stappen. Maar Joey en ik keken elkaar aan. We hadden allebei dezelfde ingeving.

'We willen jullie avond nu ook niet verpesten, laten we ergens nog iets gaan drinken,' stelde ik voor.

Andy vond dat een goed idee en we betaalden de rekening.

Buiten op de parking gooide ik mijn wegwerp-gsm aan duizend stukken. *'Fuck Pablo!'* riep ik. *'We don't need him!'*

Brothers from different mothers

In de auto van Andy reden Joey en ik mee naar een strandbar. We besloten onze echte gsm's in de auto achter te laten, want je weet nooit of er in zo'n tent gauwdieven actief zijn, hé.

De dancing zat vrij vol, het was er goed feesten. Ik had een rol dollars in mijn zak en trakteerde iedereen die in de buurt stond — de drank was er toch vrij goedkoop. Joey en ik dronken er zogezegd op betere tijden.

Het was een relaxte nacht en we amuseerden ons kostelijk. Tot een pezige, zwarte man plots de hele tijd tegen mij begon te hangen en te duwen, terwijl er meer dan voldoende plaats was.

Ik werd er een beetje ongemakkelijk van en vroeg hem om ergens anders te gaan staan. Maar hij bleef duwen en hangen.

Wat die kerel uiteraard niet wist, was dat ik had geleerd waar er zich belangrijke drukpunten bevinden. Dus duwde ik op een punt in zijn nek en hij zakte door zijn knieën.

Daarmee was de situatie niet bepaald opgelost. De man greep naar zijn heup en Joey en ik zagen dat daar een voorwerp onder zijn T-shirt stak. Het was een pistool. *Fuck!*

Je eerste reflex in zo'n situatie is om snel naar de leiding te bellen en om hulp te vragen. Alleen lag onze hulplijn in Andy's auto.

DE OPMARS VAN DE WOESTIJN- PRINS

De opmars van de Woestijnprins

Een overzeese mogendheid wier federale politie wereldwijd hoog aanzien geniet, riep de hulp in van het Belgische undercoverteam.

Onze buitenlandse collega's waren een Albanees op het spoor gekomen die zich tijdens de Balkanoorlog schuldig had gemaakt aan oorlogsmisdaden. Ondertussen was hij een politiek figuur geworden en had hij een boek geschreven – niet over oorlogsmisdaden vreemd genoeg, maar over zijn afkomst en de weg naar de top. Naar aanleiding van dat boek nodigden wij hem uit voor een interview in Brussel. We zouden een week lang zijn verblijf betalen.

We hadden voor onze fictieve zender een website aangemaakt met een volwaardig programma-aanbod. Onze opnamestudio bevond zich in het Sofitel, pal in de Europese wijk. Er stonden camera's en er was een volwaardige tv-ploeg – schminksters inbegrepen. Raffie en ik zouden die man interviewen, inclusief oortjes voor regieaanwijzingen. Er was zelfs een autocue voorzien. Die set-up was áf. Die studio was echt heel chic gedaan, precies *De zevende dag*.

Een dik halfuur spraken we met de target. Na het interview was de man erg onder de indruk.

Het was voor hem een heel drukke dag geweest en dus zeiden we: 'U zult wel een hapje lusten?'

We namen hem mee op restaurant in Brussel en stelden hem toen voor aan de collega's van de Amerikaanse afdeling van onze zender – dat waren geen Amerikanen, maar onze buitenlandse undercovercollega's. Zij nodigden hem uit om ook eens bij hen op tv te komen.

Hij ging in op die uitnodiging en zo konden onze bevriende diensten die infiltratie overnemen in hun eigen land. Ze hebben die oorlogsmisdadiger opgepakt toen hij de eindmontage van het interview bekeek.

Onze input was al gestopt na het interview in Brussel, maar we hebben wel allemaal een *letter of appreciation* gekregen van de

hoogste rangen van dat land. Sowieso geeft het altijd een goed gevoel als je hebt bijgedragen aan de goede afloop van een verhaal.

In een maatpak rondlopen was eens totaal iets anders, maar dat was ook leuk.

Dezelfde truc — een target lokken met media-aandacht — gebruikten we in het dossier van de *Pompeï*.

Op april 2009 kaaptten Somalische piraten een Belgisch schip, de steenstorter *Pompeï*. Twee maanden later betaalde baggeraar Jan De Nul losgeld en werd het schip vrijgegeven, met de bemanning erbij.

In 2013 lokten wij Mohammed Abdi Hassan, de opdrachtgever van de kaping, naar België omdat er zagezegd een documentaire werd gedraaid over het piratenleven. De Woestijnprins was degene die hem daarvoor had warm gemaakt. Abdi Hassan trapte erin en toen hij in België aankwam, sloegen we hem in de boeien.

Dat was een van de coolste operaties die ons team ooit heeft gedraaid. De hele opbouw om die kerel naar Europa te krijgen was bewonderenswaardig. De Woestijnprins verdient daar veel lof voor. Je moet een ontzettend grote overtuigingskracht hebben om zo'n piraat en zijn rechterhand in een contract te doen lopen om een film over hen te maken.

Eerst verliepen alle contacten via de gsm en daarna speelde een belangrijk toneelstuk zich af in New York, waar Raffie de Woestijnprins vergezelde.

Maar ook de onderzoeker en de BTS-officier zijn er volledig voor gegaan. Zij gaven alle vertrouwen en steun aan onze agenten. Die samenwerking maakte dat dossier tot zo'n groot succes. Als een goeie BTS-officier meewerkt en mee *out of the box* denkt, kun je waanzinnige dingen doen.

De BTS-officier was zelf naar Nairobi gegaan om er zeker van te zijn dat Mohammed Abdi Hassan op het vliegtuig stapte, want onze piraat had de gewoonte om te laat te komen of op het laatste moment niet op te dagen. De BTS'er deed er alles aan om als

allerlaatste op de vlucht te stappen, zodat hij de collega's in België kon signaleren dat de target effectief vertrokken was. Hij ging volledig mee in het verhaal en sliep misschien nog minder dan de UCA's zelf.

Het succes van de *Pompeï* was een combinatie van heel goede agenten en een heel goeie omkadering. Hoedje af!

Overbluft in Spanje

Ik werkte graag samen met de Woestijnprins. Hij was twee jaar na mij bij het team gekomen en ik had meteen een goede klik met hem. We hadden dezelfde mindset.

Voor een van onze samenwerkingen zouden we een kleinschalige deal regelen met een bende uit Lanaken die cocaïne transporteerde en cannabis verhandelde. Hun hoofdkwartier bevond zich in een café in een hoekpand aan een plein. Dat was ideaal gelegen, want van daaruit zagen ze elke auto op het hele plein. Op strategische plaatsen stonden er mannetjes om te kijken wie er allemaal op het plein kwam. Dat was hun territorium. Zodra ze een onbekende auto of een politievoertuig zagen, sloegen ze alarm door te bellen of te sms'en. En ze wisselden constant van telefoon, zodat we geen toestellen konden linken aan mensen.

In dat verhaal had ik een schitterende auto, want die kerels waren erg gefocust op status. Ik reed rond met een exclusieve Mercedes van 160.000 euro, echt een slee van een wagen, met alles erop en eraan. Iedereen staarde me aan: wat een coole auto heeft die gast?! Al die boefjes vlogen naar mijn Mercedes zoals vliegen op een stront. En het grappige was: die gasten wisten nog beter dan ik welke opties er allemaal op zaten. Ik wist niet eens welke motor er onder de motorkap zat.

De bedoeling van die operatie was om contact te leggen met de bazen van de bende. De Woestijnprins en ik baatten samen

NAWOORD

De drijfveer van de crimineel

Vaak genoeg heb ik gezien hoe targets in de laatste fase van een transactie zenuwachtig worden. De spanning stijgt, ze voelen de adrenaline razen, maar hun ogen blinken al van het geld. Het is de geur van geld waaraan ze niet kunnen weerstaan.

Na al die jaren heb ik een redelijk goed zicht op de drijfveren van criminelen. Dat zijn geld, macht en status.

Maar vooral: geld, geld en geld.

Met geld koop je ook status en macht. Een grote speler krijgt aanzien van een kleinere speler, maar dat is omdat hij veel meer geld binnenhaalt.

Ik ben nog nooit iemand tegenkomen die crimineel is geworden voor het milieu. Of als hobby.

Eigenlijk geven undercoveragenten criminelen alle kansen om géén misdaden te begaan, maar telkens opnieuw maken ze zelf de keuze om het slechte pad te bewandelen. Ik heb dikwijls gezegd: 'Maat, ge móét geen zaken doen met mij, hé.' De beslissing om voort te doen lag volledig bij hen. En dat maakte het dossier tegen hen alleen maar sterker.

Eigenlijk zijn criminelen gokkers. Ze gokken erop dat ze groot geld zullen binnentrekken en snel heel rijk zullen worden. Ze gokken op de illegale weg om fortuinen te scoren en daarbij hopen ze dat alles naar hen komt.

Maar iedereen die de gokwereld kent, weet: *in the end, the house always wins*. En wij zijn het huis.

Maar net als gokverslaafden geloven ook criminelen dat ze nu wel een manier hebben gevonden om te winnen. Een grote misdadiger uit een goed georganiseerd netwerk zoekt na zijn straf altijd weer een manier om opnieuw in de misdaad te stappen. Kloef,

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

Gent, België
info@borgerhoff-lamberigts.be
www.borgerhoff-lamberigts.be

ISBN 9789463933452
NUR 402
D2021/11.089/94

© 2021, Borgerhoff & Lamberigts nv

AUTEUR: Vic Thiefs

REDACTIE: Tim F. Van der Mensbrugge
COÖRDINATIE: Sam De Graeve, Nils De Malsche, Joni Verhulst
EINDREDACTIE: Beatrijs Vermaercke
VORMGEVING BINNENWERK: Pauline Scharmann
ONTWERP COVER: Lennart Van den Bossche

Gedrukt in Europa
EERSTE DRUK: juni 2021

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, elektronische drager of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.